

Tézisek

1. Korunk maga módján vallásos embere számára felértékelődik a tapasztalat, amely felerősíti az élményszerűség iránti igényt. Ebben a kontextusban a film mint audiovizuális médium helyet kér magának az egyház missziói munkájában. Ez egyben azt is jelenti, hogy a film mint közösségi médium az emberi szituáció elemzésére alkalmas forrásanyagot szolgáltat a teológia számára, ezáltal az Isten missziójában részt vevő egyházat az evangéliumot befogadó kontextus jobb ismeretére segítheti.
2. Teológia és film viszonyának jellegzetes, de leegyszerűsítő értelmezése, hogy a film szemléltetni tudja csupán a teológiai tartalmat, vagyis segédanyagként használható, illetve legfeljebb dialóguspartnere lehet a teológiának. A misszió mint evangélium és kultúra interakciója teológia és film dinamikusabb kapcsolatát teszi lehetővé.
3. A modern médiumok és a film felhasználható a misszió mint üdvösségközvetítés horizontális (szociáletikai) és vertikális (evangelizációs) dimenziójában is. A filmes médium használata ilyen módon helyet kaphat az igehirdetői munkában, de nem lehet azonos az igehirdetéssel.
4. A film által közvetített megváltásüzenetek felfoghatók a kortárs kultúrák igaz igéiként, amelyek öntudatlan tanúságtevők az egyetlen igaz Igéről. Ugyanakkor felfoghatók legitim inkulturált vagy kontextualizált evangéliumértelmezéseknek is, amelyek az egyházon kívül is érthető módon mondják el a teremtés-bűneset-megváltás bibliai elbeszélést. Az első esetben nem hagyható figyelmen kívül a világi tanúságtevők átmeneti, a második esetben pedig az értelmezés részleges jellege.
5. A kortárs kultúra filmes nyelvének megértés szintű elsajátítása, illetve a teológiai és a filmes nyelv közötti „fordítási szabályok” tiszteletben tartása elengedhetetlen feltétel a film missziói eszközként való értelmezésében és használatában.